

วันสุดท้าย...จากใจ “วรวิทย์ ชัยลิ้มปมนตรี”

ผมยังจำวันแรกเมื่อผมก้าวเข้ามารับหน้าที่ผู้อำนวยการธนาการออมสินได้ ไม่ใช่เพราะเวลาเพิ่งผ่านไปไม่กี่ปี แต่เพราะผมเก็บความทรงจำนั้นไว้อย่างมั่นคงแน่นหนาในลิ้นชักแห่งเกียรติยศของชีวิต ผมมีความภาคภูมิใจมาก ที่ได้เป็นผู้อำนวยการธนาการออมสิน ธนาการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในความรู้สึกของผม ธนาการที่มีบทบาททุกช่วงวัยของคนไทย ดังนั้นคงไม่แปลกที่ผมจะมีความรู้สึกสุขใจ อิ่มเอมใจกับการได้รับตำแหน่งนี้ ซึ่งหากทุกท่านติดตามการทำงานของผมมาบ้างไม่มากก็น้อย คงรู้ว่าชีวิตของผมเกี่ยวข้องกับธนาการออมสินมาไม่ต่ำกว่าสิบปี ตั้งแต่ปี 2544 เรียกว่า ชีวิตมีจุดหักเห ให้มีวาระการลาออกกับธนาการออมสินถึง 3 ครั้ง ครั้งแรก ลาออกจากการเป็นกรรมการธนาการและกรรมการบริหาร ซึ่งผมดำรงตำแหน่งมาเป็นเวลา 3 ปี 7 เดือน เพื่อมาเป็นรองผู้อำนวยการธนาการออมสินอาวุโส และทำงานอยู่ 5 ปี 6 เดือน ก็มีเหตุให้ต้องลาออกเป็นครั้งที่สองเพื่อไปเป็นกรรมการผู้จัดการ ที่ธนาการอาคารสงเคราะห์ ในวันที่ลาออกจากธนาการออมสิน ผมรู้สึกใจหาย เป็นความรู้สึกเหมือนคนที่ต้องจากบ้านอันเป็นที่รักซึ่งพำนักอาศัยมาเกือบ 10 ปี และไม่รู้ว่าจะได้กลับมาอีกเมื่อใด ในวันที่ผมเดินทางเข้าไปรับตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ ธนาการอาคารสงเคราะห์ ก็มีพนักงานจากธนาการออมสินไปส่งผมเป็นจำนวนมาก ซึ่งผมปลาบปลื้มใจ และเป็นความทรงจำที่ดีของผมที่มีต่อบ้านหลังนี้ที่ผมรัก

เมื่อผมไปทำหน้าที่เป็นกรรมการผู้จัดการให้ธนาการอาคารสงเคราะห์ได้เพียงสองปี ก็ถึงทางเลือกที่ผมต้องตัดสินใจอีกครั้ง เป็นทางเลือกที่ผมตัดสินใจไม่ยากครับ ใจครับ ผมเลือกที่จะกลับบ้าน แม้ว่าขณะนั้นบ้านหลังนี้กำลังประสบปัญหาอยู่ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวไม่สามารถยับยั้งการตัดสินใจของผมได้ ผมคิดเสมอว่า อะไรที่ผมสามารถทำประโยชน์ให้กับธนาการออมสินและพนักงานได้ ผมจะไม่รีรอที่จะทำในทันที ประกอบกับในปี 2556 เป็นปีที่ธนาการออมสินมีอายุครบรอบ 100 ปี ภาระหน้าที่ในการเป็นผู้นำของออมสินในระยะเวลาดังกล่าว จึงมากกว่าความยิ่งใหญ่ เพราะพ่วงมากับภาระงานเสริมสร้างบ้านหลังนี้ให้มั่นคง แข็งแรง ให้ทุกคนอยู่ในบ้านอย่างมีความสุข

วันที่ 13 ธันวาคม 2555 เป็นวันที่ผมเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการธนาการออมสิน เปรียบเสมือนผมได้กลับมาอยู่ในบ้านหลังเดิมที่ผมรักและผูกพัน ดังนั้น ตั้งแต่ผมเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการธนาการออมสิน ผมทุ่มเทแรงกาย แรงใจในการทำงาน คำนึงถึงทุกข์สุขของพนักงาน และไม่เคยใช้อำนาจหรือตำแหน่งหน้าที่สั่งการให้พนักงานคนใดปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือขัดต่อกฎหมายระเบียบ และคำสั่งของธนาการ ผมปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และรับผิดชอบรวมถึงดำรงตนเป็นแบบอย่างในเรื่องของการรักษาผลประโยชน์ของธนาการอยู่เสมอเป็นนิจ จนมีกิตติศัพท์ร่ำลือที่เข้าหูผมอยู่เรื่อยๆ ว่า “ผมซื่อเหียว” ไม่เป็นไรครับ คำนี้ ผมถือเป็นคำชม เพราะการประหยัดค่าใช้จ่ายธนาการเป็นหน้าที่ของผู้เป็นอย่างผม หรืออีกอย่างก็ใครๆ ว่าผม “คุดมาก” แต่นั่นเป็นเพียงเรื่องงาน เพราะผมเป็นคนจริงจัง และอยากให้ผลงานออกมาดี ที่ผ่านมาก็จะดูแต่ในห้องประชุมเมื่อออกจากห้องประชุมแล้วก็จบ ไม่ได้เก็บมาคิดหรือถือโทษโกรธเคืองใคร

ตลอดระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมามีปัญหาและอุปสรรคมากมายในการทำงาน แต่ผมก็ไม่เคยย่อท้อแต่ประการใด มุ่งมั่นพัฒนาธนาการให้มีการเติบโตอย่างยั่งยืน พนักงานมีความรักและสามัคคีกัน และผลการดำเนินงานของธนาการที่ผ่านมาก็เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความสำเร็จที่พวกเราได้ร่วมแรงกันทำมา โดยสิ้นปี 2556 ธนาการมีสินทรัพย์รวมเป็น 2.18 ล้านล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนกว่า 215,000 ล้านบาท เงินฝากเพิ่มขึ้นกว่า 200,000 ล้านบาท สินเชื่อเพิ่มขึ้น 93,000 ล้านบาท มีกำไรสุทธิถึง 21,909 ล้านบาท และมี NPLs เพียงร้อยละ 1.14 ซึ่งถือว่าต่ำที่สุดในระบบธนาการ ส่วนในด้านสวัสดิการพนักงานสิ่งที่ผมได้ดำเนินการติดตามจนมีความคืบหน้าเป็นผลสำเร็จ คือ ดำเนินการให้ สคร. พิจารณาให้ธนาการสามารถคำนวณโบนัสโดยนำค่าใช้จ่ายที่เกิดจากผลกระทบของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19

เรื่องผลประโยชน์พนักงาน มาบวกกลับ เป็นจำนวน 5 ปี ตั้งแต่โบนัสประจำปี 2554 - 2558 และการเพิ่มค่ารักษาพยาบาลให้กับบิดามารดาของพนักงานจาก 30,000 บาท เป็นปีละ 60,000 บาท การปรับเงินค่าครองชีพให้กับพนักงานบำนาญ รวมถึงการผลักดันให้ลูกจ้างสามารถขึ้นเงินเดือนได้ตามเกณฑ์ประเมินผล

ถึงวันนี้ เป็นวาระที่ผมต้องลาจากธนาคารเป็นครั้งที่ 3 (21 มีนาคม 2557) ถ้าถามว่าผมรู้สึกอย่างไร ผมขอเรียนกับเพื่อนพนักงานทุกคนตรงๆ นะครับว่า การลาออกในครั้งนี้นี้เกิดขึ้นเร็วกว่าที่ผมคิดไว้ ไม่ใช่ที่ผมยึดติดในตำแหน่ง แต่เป็นเพราะผมค่อนข้างกังวลถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับธนาคาร หากแผนงานของธนาคารที่วางไว้ตั้งแต่ต้นปีจะต้องถูกวางลงกลางคัน แต่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจแก้ไขปัญหาย่างเร่งด่วนเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อธนาคาร และขวัญกำลังใจของพนักงาน ผมจึงขอแสดงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยการลาออกจากตำแหน่งผู้อำนวยการธนาคารออมสิน และขณะที่เขียนสารฉบับนี้ผมขอยืนยันกับทุกคนว่า “ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผมทุ่มเททำงานให้ธนาคารด้วยความสุจริต โปร่งใส และตรวจสอบได้ โดยยึดผลประโยชน์ขององค์กรเป็นหลัก” สิ่งนี้จึงเป็นความภาคภูมิใจในตนเองและทำให้ผมยอมรับกับความไม่เข้าใจของทุกๆ ฝ่าย ได้อย่างเต็มที่ ทุกๆ อย่างมีประจักษ์พยาน ผมไม่เคยบกพร่องในหน้าที่ และยินดีที่จะให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว

อย่างไรก็ดี ผมก็ไม่อาจปฏิเสธความจริงไปได้ว่า ผม “เสียใจ” กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และขอเรียนว่าตลอดระยะเวลาที่เกิดวิกฤตการณ์ความขัดแย้งทางการเมือง ผมได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางในการเจรจาและหาทางออกเพื่อหลีกเลี่ยงมิให้เกิดผลกระทบต่อธนาคารออมสินภายใต้กรอบกฎหมายและระเบียบปฏิบัติของธนาคาร รวมทั้งขอยืนยันความบริสุทธิ์ใจว่าทุกๆ การตัดสินใจของผม ผมเลือกองค์กรเป็นที่ตั้ง และระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะไม่ทำให้ธนาคารออมสินตกเป็นเครื่องมือทางการเมือง แม้ว่าจะมีแรงปะทะและแรงเสียดทานที่มากมายมหาศาล

อีกไม่กี่วันข้างหน้า ธนาคารออมสินจะมีอายุครบ ๑๐๑ ปี แม้ผมจะไม่ได้เข้าร่วมในวันครบรอบวันสถาปนาธนาคารออมสิน แต่ความรักความผูกพันที่มีต่อธนาคารออมสินของผมนั้นเต็มเปี่ยม และผมยินดีที่จะสนับสนุนกิจการของธนาคารออมสินในทุกๆ ทาง หากมีสิ่งใดที่ผมสามารถทำประโยชน์ให้กับธนาคารออมสินได้ ผมจะไม่รีรอเลยครับ

สุดท้ายนี้ ผมขอฝากให้ทุกคนช่วยกันดูแลองค์กร มุ่งมั่นทำงานเพื่อสืบสานตามพระราชปณิธานของล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ มีความรัก สามัคคีต่อกัน ทำงานเป็นทีม และยึดองค์กรเป็นที่ตั้ง และขออวยพรให้ทุกๆ ท่าน มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเพื่อร่วมกันนำพาธนาคารออมสินให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป และขอยืนยันกับทุกๆ ท่านว่า “ไม่มีวันใดเลย ที่ผมไม่รักธนาคารออมสิน เพราะถ้าไม่มีธนาคารออมสิน ก็ไม่มีผมในวันนี้” ขอขอบคุณทุกท่านมากครับ

วรวิทย์ ชัยลิ้มปมนตรี
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน

(ที่มา : สารสนจากนายวรวิทย์ ชัยลิ้มปมนตรี ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน
ตีพิมพ์ในจุลสารออมสิน ฉบับ 447 ปักษ์หลัง เดือนมีนาคม 2557)